

Violeta Tomič: SPET IN ZNOVA ODKRITA

Violeta Tomič, članica Mestnega gledališča ljubljanskega, dobitnica mnogih igralskih priznanj, tudi Severjeve nagrade, se je že skoraj navadila, da jo odkrivajo spet in spet. Takoj po diplomi je bila seveda odkritje kot Jacinta v Pohujšanju v dolini šentflorjanski, zaradi česar so nagrade kar 'padale'. Potem je spet dolgo časa niso 'odkrili' in je bila dovolj dobra le za statistko. Pa so prišle krasne sezone, v katerih je igrala Nežko v Ta veseli dan ali Matiček se ženi, pa Ester v Viktor ali dan mladosti, ali Juliette v Mefistu, znova je bila igralsko odkritje, ki je zaslužilo spet nekaj nagrad, zaradi katerih si je lahko dovolila predah za ustvarjanje družine - in seveda tudi nekaj pozabe. Potem pa je prišla vloga Izolde...

"Da, zdaj igram Izoldo v Flisarjevi Drami Tristan in Izolda v Slovenskem komornem gledališču in spet sem, vsaj tako so zapisali kritiki, odkritje. Pravzaprav jemljem vse skupaj kot kompliment za igralko z desetletnim stažem, kot ga imam. Se razume, da v trideset, štirideset let trajajoči igralski karieri ne moreš biti nenehno na vrhu, je pa seveda imenitno, če te vsako sezono znova odkrijejo."

Toda vsako sezono ni vloge, kot je Izoldina?

"Žal ne. Toda, če je zame vloga Izolde najpomembnejša vloga v tem letu, potem sem seveda zadovoljna. S tem pa seveda ne mislim, da je recimo moj nastop Matilde v Cankarjevem Za narodov blagor manj pomemben. Sploh ne, še posebej zato, ker je očitna razlika med tem, s kakšnim strahom smo sprejeli Cankarjev tekst in med tem, kar je potem v režiji Mileta Koruna nastalo."

Toda eno je nastopiti v slovenski klasični drami, drugo pa je verjetno igrati na tako imenovani alternativni sceni?

"Zavedam se, da je bila vloga v Flisarjevi drami zame priložnost, ki se igralki redko primeri. Zrela, večplastna vloga mlade ženske je bila zame odkritje že pri branju samega teksta, kaj šele kasneje, ko sem vlogo študirala. S takim poznavanjem ženske duše se lahko ponaša le malo avtorjev. Izolda, ženska med dvema moškima

in to ne v podrejeni vlogi, ampak nasprotno, ona celo vodi igro in to s pretanjenimi psihološkimi niansami, ki jih lahko opiše le avtor, ki ženske pozna, jih ljubi in razume. In potem jaz dobim to vlogo. Naj rečem, da je usoda prijazna z menoj? Pa še moja soigralca, Srečo Špik in Boris Kerč sta moja najljubša soigralca iz matičnega gledališča. Kaj bi hotela še več od tega - vse je bilo sijajno, odličen tekst, soigralci, uspela predstava, dobre kritike... Ena senca pa je vendarle."

Bi hoteli še kaj več?

"Da, ponovitve. Ni pravica, da uspela predstava ne more imeti ponovitev, kolikor bi mi radi igrali oziroma gledalci želeli videti. Predstava je nastala, kot se ve, brez dotacij, menda je ministrstvo za kulturo nekaj odobrilo, toda gledališče je predstavo postavilo brez pomoči, zato je na računu seveda velik minus, ki ga nekaj sponzorjev ni moglo kaj zmanjšati. Denarja ni niti toliko, da bi plačali najave za predstavo v časopisih. Sliši se nenavadno, je pa res. Ali naj rečem, da iščemo sponzorja, ki bi nam omogočil take objave in bi potem lahko igrali? Imeli smo šest zaporednih ponovitev v Vodnikovi domačiji, potem pa nič več, če ne štejem gostovanja na Tednu slovenske drame, kamor smo bili povabljeni. No, upam, da bomo še ponavljali Tristana in Izoldo, predstava si to enostavno zasluži."